

## Arrest

nr. 204 008 van 18 mei 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN  
Koningin Astridlaan 77  
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2017.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van elk van de verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 30 november 2017 de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter van de IXe kamer zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan afgedaan worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

*“De wnd. voorzitter van de IXe kamer oordeelt met toepassing van artikel 39/73, §§1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden op volgende grond:*

*De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 23 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij. De derde bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij.*

*De verzoekende partijen voeren de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 van het EVRM”, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).*

*In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar de verzoekende partijen in de hoofding verwijzen naar een schending van artikel 3 van het EVRM, zij niet in concreto aanduiden op welke wijze de bestreden beslissingen dit artikel zou schenden zodat dit middelonderdeel onontvankelijk voorkomt.*

*De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangevoerd waarom de betrokkenen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats.*

*De verzoekende partijen voelen zich in essentie gegriefd door het gestelde in de bestreden beslissing dat de elementen met betrekking tot hun integratie enkel zou behoren tot de gegrondheidsfase, en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Naast een voornamelijk theoretisch betoog herhalen deze elementen en betogen dat het voor hen traumatisch zou zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen en dat een aanvraag in het buitenland jaren in beslag kan nemen. Hiermee werd niet afdoende rekening gehouden, en er werd niet afdoende over gemotiveerd, zo stellen zij.*

*In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Weliswaar betogen zij dat het voor hen traumatisch zou zijn om na verregaande integratie terug te keren naar hun land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging in te dienen, maar zij tonen één en ander niet aan. Daarenboven heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing reeds geoordeeld over dit vermeende trauma. De verzoekende partijen beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag zonder op concrete wijze in te gaan op*

*de motieven, laat staan deze te weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De stelling dat zij bovendien familieleden hebben die legaal in België verblijven, staven zij niet zodat deze stelling evenmin dienstig is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van het hypothetische argument dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag kan nemen.*

*Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat de verzoekende partijen, met hun betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantonen dat deze motivering niet zou volstaan. De verzoekende partijen slagen er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde in concreto geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.*

*Met hun betoog tonen de verzoekende partijen dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou steunen op een correcte feitenvinding, geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 van het EVRM” en van artikel 9bis wordt niet aangetoond.*

*Het middel lijkt ongegrond.”*

2.2 Op 12 december 2017 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 mei 2018, alwaar de verzoekende partijen –de verwerende partij was niet vertegenwoordigd- uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 30 november 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: “*De advocaat van vzw’n merkt op dat zij al sinds 2006 in België verblijven, dat hoe langer het verblijf in België is, hoe moeilijker de terugkeer, en dat een heel aantal familieleden in België verblijven. Deze elementen moeten kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden*”.

2.5. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen in wezen slechts elementen herhalen die zij reeds in hun verzoekschrift hadden uiteengezet en waarop middels de voormelde beschikking van 30 november 2017 reeds werd geantwoord. De verzoekende partijen gaan geenszins op concrete wijze in op de motieven uit deze beschikking en doen er geen afbreuk aan. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

2.6. Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 30 november 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS